

[Niels Helveg Petersen]

For det første: Er det regeringens politik, at der skal være en kvote? Er regeringen færdig med sine overvejelser? Hvis det er regeringens politik, er der to andre spørgsmål: Hvor stor en kvote? Skal den så være på 5.000-6.000, sådan som hr. Helge Adam Møller nævnte det i en radioudsendelse for nylig? Det er ikke helt ligegyldigt. Det ville være rart at få det på bordet i debatten, og jeg synes, at regeringspartierne og regeringen skylder os et svar.

For det andet: Hvorledes harmonerer en kvote med vores internationale forpligtelser? Kunne man respektere vores internationale forpligtelser, hvis vi havde en fast kvote for, hvad vi ville modtage af flygtninge? Ville det juridisk være holdbart for Danmarks placering i det internationale samfund? Er der overhovedet nogle lande, vi kan sammenligne os med, der arbejder med sådan en kvote? Jeg synes, at regeringen skylder os svar på, hvad den egentlig mener med den kvote, som den har bragt på bane.

Jeg skal ikke lægge skjul på, hvordan Det Radikale Venstre ser på det. Vi er ikke tilhængere af en kvote, og vi finder ikke, at det vil kunne administreres og være i overensstemmelse med vore internationale forpligtelser.

Jeg vil her gerne korrigere fru Mimi Jakobsen, for jeg synes, at det har lidt betydning, at vi får de rigtige tal. Fru Mimi Jakobsen har flere gange sagt, at vi vel kan tage de 4.000 mennesker, og at vi da sagtens kan klare det i Danmark. Jeg vil bare stilfærdigt gøre opmærksom på, at det tal på 4.000, som nævnes i debatten, er 4.000 asylansøgere i år. Højst halvdelen kan vel regne med at få asyl, så det er altså i øjeblikket ca. 2.000, som vi modtager om året. Det synes jeg er vigtigt!

Justitsministeren gør sig til talsmand for en forkortelse af sagsbehandlingstiden, og principielt vil jeg sige, at en kort sagsbehandlingstid også er en fordel for de asylansøgere, der ender med at få afslag, så vil det måske blive nemmere for dem igen at finde en plads i deres hjemland. Det Radikale Venstres synspunkt er, at det må ske under opretholdelse af retssikkerhedsgarantier, og det vil være det ledende for vort arbejde med dette spørgsmål.

Med hensyn til familiesammenførings-spørgsmålene vil jeg da sige ja til, at vi gerne vil deltage i overvejelserne af, om man kan begrænse antallet af barnebrude. Vi vil også ger-

ne diskutere de forsørgelsesspørgsmål, som de seneste dage har været oppe i diskussionen. Vi finder, at det må være helt på sin plads at sige, at der skal være fælles regler for danske og udlændinge, men jeg synes, at vi skal gøre os selv den tjeneste, som andre har gjort opmærksom på, at gøre os klart, at der kun vil blive tale om, at vi flytter meget lidt på de faktiske tal.

Jeg vil også gerne give tilsagn om, at vi i udvalget i forbindelse med redegørelser og senere lovforslag får en nøje drøftelse med regeringen af integrationspolitikken. Jeg mener, det er vigtigt at få gennemdrøftet, hvorledes vi bedst tager os af og hjælper de mennesker, som er kommet til Danmark og er i færd med at bygge en tilværelse op her. Hvordan kan vi bedst tilrettelægge deres vilkår?

Det er i alle diskussioner om flygtninge og udlændinge helt tydeligt, at der sker en sammenblanding af de to begreber, og at det er meget svært for befolkningen og somme tider også for debatdeltagerne at holde begreberne ude fra hinanden.

Jeg vil gerne nævne til overvejelse, at man opdeler udlændingeloven, så der er en del, der handler om flygtninge og om de forpligtelser, Danmark har i henhold til konventioner osv., og en anden del, der vedrører indvandrerne, som skal indeholde bl.a. integrationsbestemmelser. Jeg tror, der ville være store pædagogiske fordele ved en sådan opdeling i lovgivningen. Det kunne forhindre noget af den forvirring, der undertiden gør sig gældende i den offentlige debat, og ville give de mest populistiske ringere vilkår i debatten.

Til sidst vil jeg gerne sige, at der i Europa i dag ses tendenser til fremmedhad. Vi har kun én mulighed i Danmark for at bekæmpe det, og det skal vi gøre på almindelig god dansk manér, som vi plejer: ved debat, åbenhed, medmenneskelighed, engagement og ved at tilvejebringe bedre talgrundlag, så vi ikke diskuterer på grundlag af myter, men først og fremmest skal vi gøre det ud fra det grundsyn, at vi i et samfund, der bliver tiltagende internationalt, må lære at acceptere, at menneskerettigheder ikke kun er noget, man skal respektere uden for landets grænser; det er også et krav til os selv.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):